I

(Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk)

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 2317/95

af 25. september 1995

om fastlæggelse af de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 100 C,

under henvisning til forslag fra Kommissionen (1),

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet (2), og

ud fra følgende betragtninger:

I medfør af traktatens artikel 100 C udpeger Rådet de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser;

opstillingen af den fælles liste i bilaget til denne forordning er et vigtigt skridt på vejen mod harmonisering af visumpolitikken; det hedder bl.a. i traktatens artikel 7 A, stk. 2, at det indre marked indebærer et område uden indre grænser med fri bevægelighed for personer i overensstemmelse med traktatens bestemmelser; de videre foranstaltninger, der skal bidrage til harmoniseringen af visumpolitikken, herunder betingelserne for udstedelse, fastlægges inden for rammerne af afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union;

ved opstillingen af den fælles liste skal der navnlig tages hensyn til sikkerhedsrisikoen og risikoen for ulovlig indvandring; derudover spiller medlemsstaternes internationale forbindelser med tredjelande også en rolle;

den bør inden for rammerne af afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union fastlægge principperne om, at en medlemsstat ikke kan kræve visum af en person, som ønsker at passere dens ydre grænser, når denne person er i besiddelse af et visum udstedt af en anden medlemsstat, som opfylder de harmoniserede betingelser for visumudstedelse og er gyldigt i hele Fællesskabet, eller når denne person er i besiddelse af en passende tilladelse udstedt af en medlemsstat;

denne forordning er ikke til hinder for, at medlemsstaterne selv fastsætter de nærmere bestemmelser for, hvordan tredjelandsstatsborgere, der opholder sig lovligt på deres område, kan vende tilbage hertil efter at have forladt Unionens medlemsstaters område i løbet af tilladelsens gyldighedsperiode;

medlemsstaterne kan i særlige tilfælde, som berettiger til en undtagelse fra princippet om visumtvang, undtage bestemte personkategorier herfra i overensstemmelse med folkeretten eller sædvanen;

da der gælder forskellige nationale regler for statsløse, konventionsflygtninge og personer, som foreviser et pas eller et rejsedokument, der er udstedt af en territorial enhed eller en myndighed, som ikke anerkendes som stat af alle medlemsstaterne, kan medlemsstaterne træffe afgørelse om visumtvang for denne personkreds, hvis denne territoriale enhed eller myndighed ikke er opført på nævnte fælles liste;

tilføjes nye enheder i denne liste, skal der tages hensyn til de diplomatiske følgevirkninger heraf og til de retningslinjer, Den Europæiske Union har udstukket på området; under alle omstændigheder foregriber optagelse af et tredjeland på den fælles liste på ingen måde dets internationale status;

fastlæggelsen af de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum, når de passerer medlemsstaternes ydre grænser, bør gennemføres gradvis; medlemsstaterne bestræber sig konstant på at harmonisere deres visumpolitik over for de tredjelande, der ikke er opført på nævnte fælles liste; dette må ikke berøre gennemførelsen af den frie bevægelighed for personer efter traktatens artikel 7 A; efter fem år bør Kommissionen udarbejde en situationsrapport om harmoniseringen;

for at sikre, at ordningen administreres åbent, og at de berørte parter underrettes, giver medlemsstaterne de øvrige medlemsstater og Kommissionen medddelelse om de foranstaltninger, de har truffet som led i denne forordning; af samme årsager bør de relevante oplysninger ligeledes offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*;

(1) EFT nr. C 11 af 15. 1. 1994, s. 15.
(2) EFT nr. C 128 af 9. 5. 1994, s. 350.

de oplysninger, der er omhandlet i artikel 2, stk. 4, og artikel 4, stk. 2, bør offentliggøres, inden de andre bestemmelser i denne forordning træder i kraft; artikel 2, stk. 4, og artikel 4, stk. 2, bør derfor anvendes før forordningens øvrige bestemmelser —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. Statsborgere fra de tredjelande, der er opført på den fælles liste i bilaget, skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser.

2. Statsborgere fra lande, der er opstået af lande, som er opført på den fælles liste, er underlagt kravene i stk. 1, indtil Rådet træffer anden afgørelse efter fremgangsmåden i traktatens artikel 100 C.

Artikel 2

1. Medlemsstaterne træffer afgørelse om, hvorvidt der skal gælde visumtvang for statsborgere fra tredjelande, der ikke er opført på den fælles liste.

2. Medlemsstaterne træffer afgørelse om, hvorvidt der skal gælde visumtvang for statsløse og konventionsflygtninge.

3. Medlemsstaterne træffer afgørelse om, hvorvidt der skal gælde visumtvang for personer, der foreviser et pas eller et rejsedokument, som er udstedt af en territorial enhed eller myndighed, der ikke anerkendes som stat af alle medlemsstaterne, hvis denne territoriale enhed eller myndighed ikke er opført på den fælles liste.

4. Senest ti arbejdsdage efter nærværende stykkes ikrafttræden giver medlemsstaterne de øvrige medlemsstater og Kommissionen meddelelse om de foranstaltninger, de har truffet i medfør af stk. 1, 2 og 3. Senere foranstaltninger, som træffes i medfør af stk. 1, meddeles på samme måde inden fem arbejdsdage.

Kommissionen offentliggør til orientering de foranstaltninger, hvorom der er givet meddelelse i overensstemmelse med nærværende stykke, samt ajourføringen af disse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende.*

Artikel 3

Kommissionen udarbejder fem år efter denne forordnings ikrafttræden en situationsrapport om harmoniseringen af medlemsstaternes visumpolitik over for de tredjelande, der ikke er opført på den fælles liste, og forelægger i givet fald Rådet forslag til de videre foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre harmoniseringsmålsætningen i artikel 100 C.

Artikel 4

1. En medlemsstat kan fastsætte undtagelser fra visumtvangen for statsborgere fra tredjelande, som er underlagt denne tvang efter artikel 1, stk. 1 og 2, herunder især for personale inden for civil luft- og skibsfart, flypersonale og ledsagende personale på nødhjælps- eller redinngsflyvninger og andet hjælpepersonale i katastrofe- og ulykkestilfælde samt indehavere af diplomatpas, tjenestepas og andre officielle pas.

2. Artikel 2, stk. 4, finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 5

I denne forordning forstås ved visum en tilladelse, som er udstedt af en medlemsstat, eller en afgørelse, som er truffet af en medlemsstat, og som kræves før indrejse på dennes område med henblik på:

— et planlagt ophold i denne medlemsstat eller i flere medlemsstater på højst tre måneder i alt

— transit gennem denne medlemsstats eller flere medlemsstaters områder bortset fra ophold i lufthavnes transitområde og overførsler mellem en medlemsstats lufthavne.

Artikel 6

Denne forordning er ikke til hinder for en mere vidtgående harmonisering, ud over den fælles liste, mellem medlemsstaterne ved fastlæggelsen af de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemstaternes ydre grænser.

Artikel 7

Denne forordning træder i kraft seks måneder efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende.* Artikel 2, stk. 4, og artikel 4, stk. 2, træder dog i kraft dagen efter offentliggørelsen.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. september 1995.

På Rådets vegne

J. A. BELLOCH JULBE

Formand

BILAG

FÆLLES LISTE, JF. ARTIKEL 1

I. **Lande**

Afghanistan
Albanien
Algeriet
Angola
Armenien
Aserbajdsjan
Bahrain
Bangladesh
Benin
Bhutan
Bulgarien
Burkina Faso
Burundi
Cambodja
Cameroun
Comorerne
Congo
Côte d'Ivoire
Cuba
Den Centralafrikanske Republik
Den Dominikanske Republik
Djibouti
Egypten
Emirater, De Forenede Arabiske
Eritrea
Etiopien
Fiji
Filippinerne
Gabon
Gambia
Georgien
Ghana
Guinea
Guinea Bissau
Guyana
Haiti
Hviderusland
Indien
Indonesien
Irak
Iran
Jordan
Kap Verde
Kazakhstan
Kina
Kirgistan
Kuwait
Laos
Libanon
Liberia
Libyen
Madagascar
Maldiverne
Mali
Marokko
Mauretanien
Mauritius
Moldova
Mongoliet
Mozambique
Myanmar
Nepal
Niger
Nigeria
Nordkorea
Oman
Pakistan
Papua Ny Guinea
Peru
Qatar
Rumænien
Rusland
Rwanda
Sao Tomé og Principe
Saudi-Arabien
Senegal
Sierra Leone
Somalia
Sri Lanka
Sudan
Surinam
Syrien
Tadsjikistan
Tanzania
Tchad
Thailand
Togo
Tunesien
Turkmenistan
Tyrkiet
Uganda
Ukraine
Usbekistan
Vietnam
Yemen
Zaire
Zambia
Ækvatorialguinea

II. **Territoriale enheder og myndigheder, der ikke anerkendes som stater af alle medlemsstaterne.**

Taiwan
Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien
Den Føderative Republik Jugoslavien (Serbien-Montenegro)